

anses for ikke at have tabt indfødsretten ved den i 1918 stedfundne adskillelse mellem Danmark og Island.

§ 2. Den, som efter de til enhver tid gældende regler om erhvervelse og fortabelse af dansk indfødsret ville have sådan ret, såfremt bestemmelsen i § 1 havde været gældende tidligere, erhverver indfødsret. Erhvervelsen regnes som sket på det tidspunkt, da han ville have erhvervet indfødsretten, såfremt § 1 havde været gældende tidligere.

Kapitel II. Ophævelse af visse naturalisationer.

§ 3. *Britiske og franske statsborgere*, som i tiden fra den 9. april 1940 til den 4. maj 1945 er blevet optaget på en lov om indfødsrets meddelelse, må for at bevare indfødsretten afgive skriftlig erklæring herom.

Tilsvarende gælder for den, der har erhvervet indfødsret gennem en af de i stk. 1 nævnte personer. Er den pågældende ugift og under 18 år, finder dog reglerne i § 4 anvendelse.

Den, der ikke afgiver erklæring senest den 31. december 1952, anses for ikke at have erhvervet indfødsret.

Anses nogen i medfør af § 3 for ikke at have erhvervet indfødsret, gælder det samme ifølge § 4 for hans *ugifte børn under 18 år* efter nærmere angivne regler.

§ 5. En mandlig fransk statsborger må, for at den i § 3 omhandlede erklæring skal være virksom, samtidig med eller senest 2 år efter erklæringens afgivelse godtgøre for indenrigsministeriet at have opnået *den franske regerings samtykke* hertil for sig selv og for sådanne børn, som efter § 4 følger ham.

§ 6. Indenrigsministeren kan give nærmere regler om, i hvilken form og til hvilken myndighed den i § 3 omhandlede erklæring skal afgives.

Kapitel III. Andre bestemmelser.

§ 7. Den ved nærværende lovs ikrafttræden *mellem Danmark og Tyskland bestående tilstand* skal ikke være til hinder for, at tyske statsborgere og statsløse, der senest har været i besiddelse af tysk statsborgerret, erhverver indføds-